

Prequel k bestselleru *Na konci naozaj obaja umrú*

ADAM SILVERA

**NA KONCI UMRÚ
AKO PRVÍ**

**COO
BOO**

„Výnimočné a nezabudnuteľné.“
ALA Booklist

Na konci umrú ako prví

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

COO

BOO

Adam Silvera

Na konci umrú ako prví – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**NA KONCI UMRÚ
AKO PRVÍ**

ADAM SILVERA

**NA KONCI UMRÚ
AKO PRVÍ**

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

COO
BOO

Pre tých, ktorí pri mne vždy stáli.

*Ďakujem Nicole a Davidovi Yoonovcom,
mojim obľúbeným susedom s veľkým srdcom.
Vďaka nim viem, ako má vyzerat láska.*

PRVÁ ČASŤ

PREDVEČER LINKY SMRTI

*„Všetkých zaujíma, ako dokážeme predvídať smrť.
Prosíte pred nástupom do lietadla pilota, aby vám vysvetlil princípy
aerodynamiky, alebo sa jednoducho necháte odviezť do cieľa?*

*Žiadam vás, aby ste sa prestali zaujímať o to,
odkiaľ máme informácie, a namiesto toho žili svoj život.
Váš cieľ sa možno nachádza bližšie, ako si myslíte.“*

– Joaquin Rosa, zakladateľ Linky smrti

30. JÚLA 2010

ORION PAGAN

22.10

Možno mi o polnoci zavolá Linka smrti, ale nebude to prvýkrát, čo mi niekto povie, že zomriem.

Posledných niekoľko rokov pre vážne problémy so srdcom bojujem o život, ktorý som si ani nemohol vychutnať, lebo som sa bál, že v sekunde zomriem. Potom sa sčista-jasna vynorila organizácia Linka smrti, ktorá tvrdila, že vie predvídať nielen či, ale aj kedy zomrieme. Znelo to ako jedna z mojich poviedok. V reálnom svete nemávam také šťastie. Čoskoro nám však došlo, že to myslia vážne, keď prezident Spojených štátov na tlačovke predstavil zakladateľa Linky smrti a potvrdil schopnosť tejto spoločnosti predvídať naše osudy.

V tú noc som sa prihlásil na Linku smrti.

Teraz len dúfam, že nebudem patriť k tým, ktorí dostanú telefonát o svojom poslednom dni hneď po spustení Linky.

Ak hej, tak aspoň viem, že som skončil.

Dovtedy si budem užívať.

Začnem tým, že sa zúčastním premiéry Linky smrti, udalosť, ktorú človek zažije len raz za život.

Linka smrti organizuje nespočetne veľa večierkov po celej krajine, zrejme aby ľuďom zdvihla náladu a navadila ich na tento

program, ktorý navždy zmení, ako vnímame život a smrť. Na mnohých miestach sa už začali, napríklad na móle Santa Monica Pier v Kalifornii, v Millenium Parku v Chicagu, v Národnom múzeu letectva Spojených štátov amerických v Ohiu a na Šiestej ulici v Austine. Ja som, samozrejme, na tom najlepšom na Times Square, v srdci New Yorku, kde sídli prvé stredisko Linky smrti. Milujem svoje mesto, ale v živote by som na Times Square nešiel na Silvestra, na to býva príliš zima. Teraz počas teplej letnej noci to tu kvôli takej historickej udalosti vydržím.

Neskutočné, koľko prachov musela Linka smrti minúť. Stačí sa pozrieť na Times Square. Vždy tam na veľkých obrazovkách bežia reklamy na milión vecí naraz, všetko od minerálok cez seriály po nové webové stránky, ale dnes nie. Na všetkých obrazovkách sa vynímajú čierne digitálne presýpacie hodiny na žiarivo bielom pozadí. Hodiny sú takmer plné, odpočítavajú do polnoci, keď sa začnú prvé telefonáty. Je v tom však niečo viac. Skoro akoby produkt, ktorý Linka smrti ponúka, bol samotný čas. Marketing im celkom ide, ľudia sa stavajú do radov pred informačnými stánkami, akoby rozdávali nové iPhone, len aby sa porozprávali s pracovníkmi zo zákazníckych služieb Linky smrti.

„Predstav si, že by si pracovala pre Linku,“ vyhrknem.

Moja najlepšia kamarátka Dalma zdvihne pohľad od mobilu. „Ja by som to nedala.“

„Že? V podstate každý hovor zachráni niekomu život, ale vlastne ani nie. Ako so sebou môžeš žiť, keď vieš, že každý, s kým si v ten deň hovoril, je mŕtvy?“

„Orion, viem, že ti po rozume stále behá smrť, ale trať ma z teba.“

„V skutočnosti mi smrť behá po srdci.“

„Bože, ja ťa tak neznášam. Zamestnám sa v Linke smrti, len aby som ti mohla zavolať.“

„No tak, nemôžeš bezo mňa žiť.“

Nedopoviem, že raz bude musieť. Nikto si nemyslí, že vydržím ďalších osemnásť rokov, ani Dalma, aj keď to nikdy nepriзна náhlas a neustále sníva o tom, čo všetko spolu zažijeme. Napríklad moju prvú autogramiádu, keď sa konečne seriózne pustím do publikovania mojich superkrátkych príbehov alebo toho románu, ktorý by som rád napísal, keby som veril, že budem žiť dosť dlho na to, aby som ho dokončil. Alebo ako budem Dalmu povzbudzovať, keď prevráti svet technológií hore nohami. Ako si budeme navzájom robiť srandu zo známostí, ktoré privedieme domov, čo mi vždy prišlo neuveriteľné, lebo si nedokážem predstaviť, že by niektorý z nás nabral odvalu a prihovoral sa chalanovi, ktorý sa nám zdá milý či zaujímavý. Nebyť môjho poondeného srdca, mali by sme toto a oveľa viac.

Musím sa sústrediť na prítomnosť. Možno sa budúcnosti nedožijem, ale môžem žiť tu a teraz.

Hoci dosť ťažko vyžieniem smrť z hlavy – veru, teraz to nie je srdce, ale hlava –, keď vidím, ako okolo nás prejde štyridsiatnik s ceduľkou LINKA SMRTI PRIVOLÁVA KONIEC SVETA. Akože fajn, Linka mu nevonía, ale tvrdí, že spôsobí koniec sveta? To je trochu prehnané. Nie je však jediný. Odkedy na začiatku mesiaca svetu oznámili spustenie Linky, takíto apokalyptici pokrikujú o vriacich oceánoch, ničivých búrkach, prepadnutej zemi a mestách v plameňoch. Chápem, že katastrofické a dystopické knihy sú teraz v móde, ale ľudia by sa fakt mali krotiť.

Keď sa neustále obávajú smrti, ničíte si život, a napriek tomu sa jej kopa ľudí stále bojí.

Mám pocit, že naozaj prichádza koniec sveta.

V posledných dňoch sa do supermarketov vlámalo rekordné množstvo lupičov, ktorí sa zásobili konzervami, balenou vodou a toaletným papierom. Priveľa ľudí sa rozhodlo vraždiť hlava-nehlava, veď ak sa naplní predpoveď o konci sveta, doživotie predsa nepotrvá dlho. Nič ma však nezasiahlo tak hlboko ako príbehy o tých, ktorí si vzali život, lebo sa rútime do budúcnosti plnej neznámeho.

Tie úmrtia ma nasrali.

Ako môže mať Linka smrti prístup k týmto informáciám a nijako nezabrániť vraždám alebo pomôcť samovrahom? Tak to vraj nikdy ani nemalo byť. Linka smrti tvrdí, že nedokáže predvídať dôvod niečej smrti, iba ich pripraviť na ich posledný deň. Nanešťastie, keď sa niečie meno objaví v ich záhadnom systéme, má svoj osud napísaný čiernym na bielom a neskôr aj na náhrobnom kameni.

Linka smrti možno nie je vševediaca, ale mne sa veľmi uľaví. Ak nedostanem správu, že tento deň je môj posledný, budem môcť žiť bez obáv a nie tisíckrát si overovať, či mi niečo nenaserie srdce a nespôsobí zástavu. Rovnako ma už nikdy nezaskočí smrť blízkych, ako keď som mal deväť. Rodičia vtedy šli do mesta na stretnutie a zomreli, keď do južnej veže Svetového obchodného centra narazilo lietadlo. Vtedy ešte, samozrejme, nemali Linku smrti, ale navždy ma bude mátať predstava, že si v istej chvíli uvedomili, že zomrú.

Zažením srdcervúce myšlienky do pozadia.

Linka smrti mi zaistí, že už nikdy neprešvihnem rozlúčku.

Teda šancu rozlúčiť sa.

Viem a v hĺbke duše cítim, že nemám veľa času.

Kým môžem, musím ešte stihnúť veľa prvých a možno aj posledných chvíľ.

VALENTINO PRINCE

22.22

Linka smrti mi nemôže zavolať, lebo som sa na ňu neprihlásil. Niežeby mi dnes aj zavolali, môj život sa ešte len začína.

Dnes som vstal z popola.

Znovuzrodenie je pre niekoho z Phoenixu v Arizone veľmi trefné. Kde lepšie zreštartovať život ako v New Yorku. Z Údolia slnka do Veľkého jablka. Tak dlho som o meste sníval, že som sa zosypal, keď som si vytlačil letenku a uvidel na nej Letisko Phoenix Sky Harbor → Letisko LaGuardia. Tento jednosmerný lístok znamenal, že už nikdy neuvidím svojich rodičov a môžem si vybudovať nový domov so svojou sestrou dvojčaťom.

Asi som si na ten let nemal rezervovať sedadlo pri okienku. Robil som všetko preto, aby som nespanikáril, keď sa lietadlo rozbehlo po vzletovej dráhe a vystrelilo do neba. Bolo mi to prd platné. Kým sa budovy, cesty a kopce strácali pod oblakmi, plakal som. Spolusediaci si o mne nepochybne myslel svoje. Tým viac som si želal, aby vedľa mňa sedela moja sestra, ako sme to plánovali, než sa jej na poslednú chvíľu naskytna pracovná príležitosť. Našťastie Scarlett poletí prvým nočným letom do nášho nového bytu.

O päť hodín neskôr, keď som zbadal New York, všetko do seba zapadlo, hoci som ešte nikdy nevidel jeho mrakodrapy a parky. Po pristátí som dotiahol kufor k taxíkom, kde všetci nešťastne

vyčkávali, ale ja som bol nadšený, že sa konečne poveziem v klasickom žltom taxíku, ktoré som vídaval na televíznej obrazovke a v reklamách v časopisoch. Keďže som celú cestu neprestajne sledoval život na uliciach, vodičovi bolo jasné, že som tu nikdy nebol. Keď som z auta vystupoval na chodník, cítil som sa ako vo filme, akoby sa okolo mňa mali blýskať foťáky. Na to ešte bude dosť času.

Od dneška, od tejto chvíle si môžem hovoriť Newyorčan.

Možno by som mal radšej počkať, kým mi majiteľ bytu konečne odovzdá kľúče, aby som sa uistil, že ma inzerát na Craigsliste neoklamal. Kým čakám, obzerám si svoj malý kút štvrte Upper East Side. Od vedľa ma malá pizzeria láka vôňou cesnakových uzlov. Trúbenie áut odvedie moju pozornosť na ulicu, kde nejaký dedo kričí do mobilu, aby ho bolo počuť cez hudbu revúcu z baru na rohu.

Milujem hluk mesta.

Ktovie, či mi niekedy bude chýbať ticho mojej starej štvrte.

Za mnou sa otvorí dvere, z ktorých vyjde muž oblečený iba v bielom tielku, basketbalových šortkách a papučiach. Zazera na mňa spod rednúcich čiernych vlasov a hustých fúzov.

„Ideš dnu, či čo?“ spýta sa ma.

„Zdravím, som Valentino. Nový nájomca.“

Muž ukáže prstom na moje kufre. „To je mi jasné.“

„Čakám na správcu bytu.“

Prikývne, ale neodíde. Akoby čakal, kým vojdem.

„Vy ste Frankie?“

Znovu prikývne.

„Teší ma,“ odpoviem.

Neochotne mi potrasie rukou. „Tak sťahuješ sa alebo nie?“

Varovali ma pred nevrlymi Newyorčanmi, ale možno je Frankie len unavený. Koniec koncov je dosť neskoro. Zodvihnem kufre a vojdem. Dnes je teplo, ale hneď ako vojdem pochopím, prečo sa Frankie obliekol, akoby vyberal poštu pred svojím domom v Arizone. Je tu tak horúco, akoby som vošiel rovno do pece vedľa v pizzerii. Úzka chodba je vymaľovaná horčicovo žltou, ktorá kole oči, ale rešpektujem ich vkus. Na zemi pri nástenných poštových schránkach sa povalujú balíky čakajúce na vyzdvihnutie a smetný kôš je preplnený reklamnými letákmi, okrem iných aj na služby Linky smrti. Zdá sa, že v tejto budove sa im veľa ľudí neprihlásilo. Ja osobne tiež nie, lebo moji rodičia sú veľmi skeptickí, ale táto paranoja je ďalšia vec, ktorú mi dali a teraz sa jej musím zbaviť.

Frankie sa zastaví uprostred prvého schodiska. „Kde je zvyšok?“

„Zvyšok?“

„Tvoje dvojča.“

„Aha, priletí zajtra ráno.“

Frankie pokračuje hore schodmi. „Ak vám prídu ešte nejaké veľké balíky, postarajte sa o to, aby ste si ich včas vyzdvihli. Z vynášania vašich zásielok ma rozbolel chrbát.“

„Veľmi ma to mrzí.“ Nejaké veci, napríklad nafukovací matrac, paplóny, uteráky, panvice a hrnce, som si musel poslať vopred. No predpokladám, že najviac mu dalo zabráť tých päť škatúl s oblečením, topánkami a doplnkami, ktoré sú rovnako dôležité, ako mať na čom spať, kým mi v utorok privezú poriadny matrac. „Výťah je pokazený?“

„Nefunguje, odkedy to tu spravoval môj otec,“ odsekne Frankie.

Aha. Neviem, či je legálne inzerovať, že je v budove výťah, ak je len na okrasu, ale vyťažím z toho maximum. Roky driny

v malom rodinnom fitku ma na toto pripravili. Teperím sa s kuframi, ktoré som na letisku vážil, takže viem, že každý má cez dvadsať kíľ. Frankie mi neponúkne pomoc, ale to je v poriadku. Na treťom poschodí si spomeniem, že môj nový byt je na šiestom. Po chrbte mi steká pot a rozhodne už do konca života nemusím robiť cviky na nohy. Ku koncu lapám po dychu, ale... vlastne žiadne ale. Toto patrí k zasväteniu do mesta. Keď sa môžem pochváliť, že bývam na šiestom poschodí bez výťahu v štvrti Upper East Side, hneď sa cítim ako pravý Newyorčan.

V byte 6G ma nečakajú fanfáry. Žiadne privítanie v budúce, žiadne gratulácie k môjmu prvému samostatnému bývaniu. Frankie prosto otvorí dvere a ja nechám kufre v úzkej chodbe a nasledujem ho. Hneď naľavo je kúpeľňa, a hoci v nej určite budem každý týždeň tráviť hodiny rozsiahlou starostlivosťou o pleť, viac ma zaujíma, kde budem väčšinu svojho času žiť. Pri vchode do garsónky mi pod topánkami zavrzga drevená podlaha. Pri ľavej stene, kam sa chystám postaviť posteľ, stoja doručené škatule. Dve z okien majú výhľad na ulicu a tretie nad kuchynským drezom do susedovho bytu, ale to nie je žiadny problém. Cez týždeň kúpim závesy.

Najväčším problémom je však to, aký je tento byt malý. So Scarlett používame peniaze, ktoré naši odložili na vysokú, aby sme si splnili sny o modelingu a fotografovaní v nádeji, že sa nám z nich podarí vyžiť čo najdlhšie. Preto sme si vybrali túto garsónku.

„Na fotkách to tu vyzeralo väčšie,“ ozvem sa.

„Tie fotky som spravil ja,“ pochváli sa Frankie.

„Veľmi pekné fotky. Určite ste k inzerátu nahrali tie správne? Čakali sme viac priestoru.“

Zazrie na mňa. „Mali ste možnosť si to tu najskôr pozrieť.“

„To som tu ešte nebýval. Len teraz som prišiel.“

„To nie je môj problém. So sestrou ste sa tlačili už v bruchu, niečo hádam vymyslíte.“

Dúfajme, že garsónka sa prispôsobí našim potrebám ako matkina maternica.

Frankie má šťastie, že som mierumilovný typ. O Scarlett to nemôžem povedať, ale to zistí, až keď príde. Na druhej strane som v New Yorku prvú noc a už som rozpútal monumentálny spor s majiteľom bytu. Som si istý, že po skončení ročného prenájomu budem mať z tohto obdobia nespočetne veľa historiek pre všetkých kamošov, ktorých si nájdem.

Nieкто zaklope na dvere a vojde malý chlapec. Nikdy som nevedel odhadnúť vek. Má päť rokov a je na svoj vek vysoký alebo má desať a je veľmi nízky? Nieкого mi pripomína, ale ani za nič si neviem spomenúť koho.

Má na sebe pyžamo. Zamáva. „Ty si náš nový sused?“ usmeje sa na mňa.

„Áno. Volám sa Valentino.“

„Ja som Paz.“

„Super meno, Paz.“

„To je skrátene Pazito, ale tak ma volá len mama. Mne sa páči tvoje meno.“

Toto je najpríjemnejšie privítanie, aké som dnes večer zažil.

Kým sa mu stačím poďakovať, všimnem si, že naňho Frankie zazerá.

„Prečo nie si v posteli?“ spýta sa ho.

„Bojím sa Linky smrti.“

Frankie si pošúcha oči. „Linka smrti neexistuje. Choď spať.“

Paz má slzy na krajíčku. „Dobre, ocko.“ Šuchce sa k dverám, ale obzerá sa cez plece, akoby čakal, že si to jeho otec rozmyslí. No nestane sa to. Bez slova prejde po chodbe.

Najradšej by som Paza zastavil a utešil ho, že sa Linky smrti nemusí báť, ale nemyslím, že by som pred ním mal podkopávať Frankieho autoritu. Určite sa mi naskytne ďalšia príležitosť.

„Milý chlapec,“ poznamenám.

Frankie už Paza nespomenie, iba na kuchynskú linku položí dva zväzky kľúčov. „Veľký je od vášho bytu, stredný od dverí dole, malý od schránky. Bývam na konci chodby, ale neklopte pred deviatou ráno alebo po piatej večer.“

„Jasné. Veľmi pekne ďa...“

Frankie za sebou zabuchne dvere.

„... kujem, Frankie,“ dopoviem do prázdna.

Po Frankieho odchode nie je byt o nič väčší, ale, našťastie, už nie je ani taký chladný.

Pozriem sa na hodinky, lebo chcem dať videohovor so Scarlett. Je 22.31. New York je pred Arizonou o tri hodiny popredu, tak jej radšej zavolám teraz a dúfam, že ju zastihnem, kým pôjde fotiť veľkú párty Linky smrti vo Phoenixe. Zaplatia jej dosť na pokrytie nájomného na mesiac a zostane nám aj na cestovné a skromné obedy. Vytočím číslo a čakám, kým Scarlett zdvihne, no vtom cez kuchynské okno zbadám Frankieho. Jasné, že vidím do bytu práve jemu. Vyberá si z chladničky pivo, preto dúfam, že ho alkohol uspáva, lebo už je aj tak dosť neznesiteľný.

Keď Scarlett zdvihne a zbadám jej tvár, hneď je mi veselšie.

„Val!“ mobil si oprie o kúpeľňové umývadlo, aby sa mohla nalíčiť. „Si v našom novom domove?“

„Presne tak.“

„Ukáž, ukážd!“

Otočím kameru, aby si pozrela naše bydlisko. Netrvá to dlho.

„Zdá sa mi to alebo...“